

anke over Valget, at der under Forhandlingen var negtet ham den Udgang til at udtale ſig for Forſamlingen, ſom Valgloven hjemler. Som Følge heraf blev Valget henviſt til Udvalget for Valgbrevs Prøveſe, og dette beſluttede igjennem Indvignsminiſteriet at indhente nærmere Oplyſninger om, hvorledes det var gaaet til ved Valget, hvilke Oplyſninger man udbad ſig til veiebragte gjennem en retslig Underſøgelse, ſom man henſtillede ledet ved en Sættedommer, efterſom Valgbestyrelsens Formand, der er den ordinære Dommer paa Stedet, vilde have at afgive Forklaring til Retsprotokollen. Dette ſtete Underſøgelsen blev indledet og ſlutet og Akterne ere derefter indſendte til Miniſteriet, ſom atter har fremsendt dem til Udvalget. I Udvalget har der herſket fuldſtændig Enighed om eet Punkt, nemlig det, at de øvrige Anker, ſom ere gjorte, ikke ere rigtige eller ſaane Begrundelse — Noget ſom for Reſten Klageren ſelv har antydet i ſin Klage, idet han anſører, at han ikke ſelv er bekendt med, hvorvidt det forholder ſig rigtig med diſſe Klager, men var anmodet af Valgere om foreløbig at gjøre dem gjældende for at ſaae Sagen underſøgt. Som ſagt, vi vare alſaa i Udvalget fuldſtændig enige om, at diſſe Klager maatte falde bort ſom ubegrundede, men dermed hørte Enigheden ogſaa op. Hvad alt Dvrigt angaar, har Udvalget delt ſig i 3 Grupper, hvoraf den ene, beſtaaende af 4 Medlemmer, indſtiller, at Valget ikke ſkal godkjendes, medens et Mindretal, beſtaaende af 2 Medlemmer, indſtiller, at Valget godkjendes, og et andet Mindretal, beſtaaende af 1 Medlem, gjør 2 Indſtillinger, den ene, at Valgbestyrelsens Formands Fremgangsmaade ikke billiges, og den anden, at Valget godkjendes. Thinget vil ſe, at Udvalget har grupperet ſig paa en anden Maade, end det ellers pleier at være Liſfelbet, idet Medlemmer, ſom høre til een og ſamme Partigruppe, i dette Liſfelde ſtaa hver i ſin Leir i Udvalget. Jeg anſer dette ſom et glædeligt Tegn paa, at Udvalget har været ſig ſin Opgave bevidſt, den nemlig at dømme aldeles objektivt i Sagen, ſe bort fra alle Partihensyn og ſe bort fra Sympathi og Antipathi for den ene eller den anden Kandidat, og jeg anſer dette for et godt Barſel om, at ogſaa det høie Thing vil fatte ſin Beſlutning med ſamme Objektivitet og derved afgive et Exempel paa en poliitiſk Domſtol — thi i dette Liſfelde fungere vi jo ſom en poliitiſk Domſtol — ſom formaar at høre ſig til det Retfærdigheds Standpunkt, ſom ſer bort fra, hvad der vil tjene det ene eller det andet Partiſormaal.

Efter diſſe Bemærkninger ſkal jeg gaa over til at berette Faktum. Hiſtorien, ſom er foregaaet, kan fortælles i al Kortbed. Ved Valget udtalte begge Kandidater ſig hver 2 Gange meget kort, og deres Udtalelſer og Stillernes Udtalelſer

vare allerede tilendebragte inden 1½ Times Forløb. Derefter udgik der en Opfordring til Velgerne om at interpellere Kandidaterne, og denne Opfordring blev efterkommen af Dyrklage Nielsen i Aſſens, ſom ſtillede en Foreſpørgjel eller maatte to Foreſpørgjler, thi derom ere Vidnerne ikke ganſke enige, til Redaktør Giort-Lorenzen, hvori denne blev adſpurgt om, hvad hans Mening var om en Sag, der intereſſerede Egnen meget ſterkt, nemlig den Jernbane, ſom ſkulde bevære Valgfredſen. Ved ſamme Leilighed blev der oplafket det Spørgsmaal til Kandidaten, hvorledes han opfattede en Udtalelſe, ſom nogle Dage i Forveien paa et Valgmøde var falden fra en af Redaktør S. Pedersens Meningsſællers Side, og Kandidaten beſvarede begge diſſe Spørgsmaal. Det første, det nemlig, ſom angik hans Stilling til Jernbanefagen, beſvarede han ſaaledes, at han var en varm Ven af denne Sag, og at han vilde gjøre Sit til, hvad enten han blev valgt eller ikke, at føre Sagen igjennem, og at Valgfredſens Beboere, ſom utvivlſomt ſkulde give de fleſte Penge til Jernbanen, ogſaa burde have den største Indſtydelse paa Beſtemmelsen af Banens Retning o. ſ. v., o. ſ. v. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, nemlig Kandidatens Opfattelse af en Udtalelſe, der nogle Dage i Forveien var ſket paa et Valgmøde af en af den ſaldne Kandidats poliitiſke Meningsſællere, beſvarede han det derhen, at han havde hørt af troværdige Mænd, at denne Udtalelſe var falden, og at han i høi Grad miſbilligede den, at denne Udtalelſe indeholdt en Truſel og var et Fingerpeg fra det Parti, hvortil den ſaldne Kandidat hørte, paa de deſpotiſke Tendenser, ſom raadede i dette Parti, ſaavel ſom paa dette Partis Mening om, hvad det kunde byde Velgerne. Den ſaldne Kandidat bad under Beſvarelsen Formanden om Ordet. Han mener, at han har gjort det 2 Gange; men Formanden kan ikke erindre, at han har gjort det mere end een Gang. Vi gaa alſaa ud fra, at han kun een Gang har begjæret Ordet, og at han har begjæret Ordet med det Udtryk: Jeg ønsker at udtale mig om Jernbanefagen, ikke ſaaledes, ſom Klagen er bleven miſforſtaaet, at han havde ſagt: Jeg beder om Ordet for at udtale mig om Jernbanefagen og for at imødegaa de perſonlige Angreb, der ere ſtete paa mit Parti. Det er ikke Liſfelbet. Det, der foreligger, er, at den ſaldne Kandidat har ſagt omtrent ſaaledes: „Maa jeg udbede mig Ordet for at tale om Jernbanefagen.“ Hertil ſvarede Valgbestyrelsens Formand: „Jeg kan ikke give Dem Ordet, med mindre De bliver interPELLERET.“ Diſſe og ikke flere Ord bleve veglede mellem Formanden og den ſaldne Kandidat. Dette er Faktum kort og klart; der er Intet at tilføie og Intet at fradrage. Det bliver alſaa nu to Spørgsmaal, ſom det høie Thing vil have at afgjøre, for det første, hvorvidt Valgbestyrelsens Formand har været